

האם רשאים אנו לגרום לנולחנות עולם למוניעת השמדת ישראל?

בעת שדברים אלה נכתבים, אנו בישראל נמצאים בשלב של הפסקת האש, לאחר "חילופי" שבויים — חילופים במירכאות, כמובן, שהרי אנו החזרנו למצרים דיביזיה שלמה (שמונת אלפים חיילים מאומנים, שעלולים עוד לגרום לנו אבדות פי כמה ממאתיים המשוחררים שלנו), ומצפים לוועידת "שלום" בג'ניבה תוך כדי מתח מתמיד בחזיתות, כך שאין לדעת מה יהא המצב כאשר דברים אלה יראו אור. ועל כן לא נדון פה אלא באספקט אחד של מלחמה זו, שהאקטואליות שלו תשאר אקוטית עוד ימים רבים. וכשם שהיבט זה השפיע בעבר כן יוסיף בודאי להשפיע גם בעתיד על התפתחות העניינים הצבאיים והמדיניים כאחת.

אין חולקים על כך בעולם כולו, שצבא ישראל עמד להביס את צבא מצרים. בריה"מ יחד עם משרד החוץ האמריקאי של מר הנרי קסינג'ר עשו יד אחת: (ימין ושמאל התחברו) והצילו את צבא מצרים מתבוסה ודאית. אין פירושו של דבר שעם תבוסה זו היתה הבעייה פולה נפתרת, אך אין ספק שמצריים היתה זקוקה שוב לשנים רבות כדי לשקם את צבאה, לאמן את חייליה לנשק החדש, וודאי היו חלות בה תמורות פנימיות והפיכות לא מעט, ימינה או שמאלה. מכל מקום לגבי ישראל היה בכך מעין פיצוי על אלפי הקרבנות, שנפלו בין היתר גם בגלל הימנעותנו ממהלומה ראשונה, והיה בכך מתן גשימה מדינית ארוכה, ללא לחץ אימפני אולטימאטיבי, תוך ציפייה — פאסיבית או אקטיבית — לשינויים בעולם המדיני העוין לנו היום אולי גם בארצות ערב, ובעיקר במצריים. נצחון צבאי מהיר היה משתקף בהכרח גם במצב המדיני, וודאי לשיפור: זה ניטל מיד ישראל על ידי שותפות זו בין שני הגדולים בעלי המוטיבציות השונות, אך בעלי כוונה ותוצאה קונקרטיה אחת: מניעת תבוסה מצרית. בריה"מ שולחת נשק לערבים, כדי שינצחו; ארה"ב הקסינג'רית שולחת לנו נשק בתנאי... שלא ננצח "יותר מדי", ושנהיה "ילדים טובים", טובים בעיניה.

אחד הטענות המרכזיים היה, שברי"מ מוכנה להתערבות צבאית מאסיבית. ארה"ב אינה יכולה, כמובן, לעמוד מנגד להתערבות כזאת, לא מתוך אהבת ישראל צרופה, כי אם מתוך אינטרס גלובאלי. השתלטות סובייטית על מרכזי הנפט ועל צומת דרכים אינטרקונ-טיננטאלית זו בין אפריקה, אסיה ואירופה, פירושה שלטון קומוניסטי על מרבית העולם, התנקה כלכלית של יפן ואירופה, דחיקת ארה"ב אל מעבר לאטלנטיק עד לחוליה הבאה ביבשת אמריקה עצמה החל מהדרום, בדרך לריבולוציה העולמית.

מכאן שההתערבות הסובייטית המאסיבית היתה גוררת בהכרח את ארה"ב למלחמה, משמע — מלחמת עולם שלישית בגלל... ישראל, או אם לדבר בלשונם הצבועה של מדינאי צרפת ואנגליה ואירופה ואי-שם גם בארה"ב: בגלל "עקשנותה של ישראל", עקשנות

בכך, שאין היא מסכימה להתאבד מרצון ע"י חלוקתה מחדש. רק כמה "מסדרונים" דרכה — על דוגמת מסדרון דנציג למשל, ששימש עילה להיטלר להלחם בפולין... (גינזי "העקשנות היהודית" הוא, אגב, מסורת נוצרית קדומה-שורשית, סמוכה על דברי תורה ונבואה: עם קשה עורף).

בעיתוני הארץ הודפס מאמר של ג'וזף קראפט מ"ניו-יורק טיימס" על קיסינג'ר ובו פיסקה מעניינת על שייכותו של קיסינג'ר לאותה אסכולה במשרד החוץ האמריקאי, לפיה הקמתה של ישראל בלב העולם הערבי לא עלתה יסה עם האינטרסים האמריקאים. כזכור אנשי אסכולה זו אף הצליחו בחורף 1948 להעביר את טרומן על דעתו, להחליש את תמיכתו בהחלטת 29 בנובמבר 1947 ולהביא את הקונגרס דאז לכדי החלטת רביזיה של העמדה הפרו-ציונית של ארה"ב. למזלה של ישראל (ומזל איננו ענין של מקריות, כי היו גורמים חזקים, היסטוריים, מוסריים וכוחות מחתרת לוחמים, ש"עזרו" לו ל"מזל" זה).

עמד אז בראש ההנהגה בן-גוריון ולא "ידישע מאמע" טובת-לב ופקחית, אבל חסרת תפיסה במימדים היסטוריים ואינטואיציה היסטורית, והוא שהכריע במאי 1948 נגד הפצרות טרומן, שלא להכריז על הקמת המדינה. טרומן היה מרוצה שלא נכנענו ואישר במהרה את ההכרה בישראל. אך האסכולה האנטי-ישראלית, שמאחוריה כבר אז עמדו חברות נפט לא נעלמה. קיסינג'ר צמח מתוכה ועתה הוא מנסה להגשימה על דרך החנקת ישראל, על דרך הפיכתה ליצור עלוב הזקוק לחסות. מותר — ואולי חייבים — להניח, שחוצפה זו שלו ניוונה לא במעט ממקורות ישראליים ולא דוקא שוליים כי אם צמרתיים. לנסיעתו למוסקבה ולקביעת הקו שלו קדמה שיחה ארוכה עם... אבא אבן וממנו ודאי שמע בדיוק מה ישראל מוכנה לתת תמורת שלום, משמע — שמע הרבה והבין יותר.

בשנת 1948 לא היתה סכנה של מלחמת עולם בגלל הקמת ישראל. לעומת זאת צף האיום במלחמת 1956, מלחמת-סיני הראשונה. אז קיבל בן-גוריון אולטימטום מבולגאריה, ודאלס לחץ על נסיגה מסיני. בן-גוריון, אשר יום לפני כן הכריז בשארם-א-שייך: אנו עומדים על סף מלכות ישראל השלישית, נבהל מהאיום ונסוג. סיני פוזר ונמסר לפיקוח או"מ, ואותה שעה או"מ עדיין לא היה לו אותו פרצוף חד-צדדי מכוער וציני גלוי שיש לו כיום; ההמשך ידוע מערב מלחמת ששת הימים. מה שידוע פחות, אף כי בינתיים בן-גוריון פרסם זאת — בפרק מיומנו, ששמונה חדשים לאחר הנסיגה המבוהלת של 1956 דאלס הביע את חרטתו על הלחץ והורדה, שהיה זה משגה מצדו להיבהל מרוסיה, משגה ללחץ על ישראל, והיה זה ג"כ משגה מישראל, שנכנעה ללחץ ונסוגה מסיני. כי הנה התברר לו לדאלס שבריה"מ לא התכוונה כלל לצאת למלחמה, היתה זו סחיטה טיפוסית, ובזיל הזול זכתה למעמד מכובד במצרים של נאצר: החזירה לו את סיני בלי טיפת דם, והעמיקה את אחיזתה במזה"ת, אחיזה שנתערעה על ידי נצחון ישראל ואשר לא היה כדאי לה לבריה"מ לחדשה בעזרת מלחמה.

נסיון זה כנסיון קובה ביבשת אמריקה, ולפני כן נסיונות אחרים ביוון ובפרס, מוכיחים, שדרך זו של איומים סחטניים, דרך התפשטות או חדירה על ידי איומים, אינה מפתיעה, להיפך היה זה מפתיע אילו בריה"מ היתה בשעה זו מוכנה לצאת למלחמת-עולם. ממש למען תעלה-סואץ ואוצרות הנפט, שיותר ממה שהם דרושים לה, היא רוצה למנוע אותם מן האחרים. מרבית העדויות אומרות את ההיפך. יאה זה בגלל קו ההפשרה הכללי שלה, יאה זה בגלל חולשות פנימיות באימפריה הסובייטית עצמה, ואחרון-אחרון: אימת סין, בין כה ובין כה: אין בריה"מ מוכנה ורוצה היום מלחמת עולם. לא שהיא וויתרה

ישראל אלדד : האם רשאים אנו לגרום למלחמת עולם למניעת השמדת ישראל ?

על המהפכה הקומוניסטית העולמית וההגמוניה שלה, אך אין היא מאמינה, שיש בכוחה או בכורחה לעשות זאת היום בדרכי מלחמה. גם הפרסומים האחרונים על האזהרה הסובייטית רחוקים כפי שאומרים יודעי סגנון — מאולטימטום חד-משמעי והחלטי. בהילוחו של קיסג'ר להיבהל מהאולטימטום, לנסוע למוסקבה ולהגיע שם מחר כל כך לידי נוסחה משותפת המכתיבה לישראל היעצרות באמצע מסע נצחון, בהילות זו והמשך מסעו אלינו והתנהגותו כאן (נימוס גס-רוח) ואח"כ דבריו החותכים בקין, כל אלה מצטרפים לתמונה ברורה החורגת מגדר קו מסוים וישן במשרד החוץ האמריקאי. זה היה בגדר הנמנע אילמלא היה יהודי-קוסמופוליטי מתבולל קיצוני זה, בכל לבו אנטיציוני, שקיום ישראל אינו נוח לו עמוק ומעבר לאי-נוחיות למדיניות אמריקאית מסוימת. לא רק נכונות להקריב אותנו, כי אם גם רצון מפורש להביא לידי חיסול ישראל. איך כתב ג'וזף קראפט ב"ניו-יורק טיימס": "לאחר שהוקמה ישראל האמין, כי אסור למחוז אותה בכוח-הזרוע ובמיוחד לא כוח הנהגה מתמיכה סובייטית" ("הארץ" 9.11.73) אבל אם אפשר לחסל אותה בנשיקה של ערבויות לאחר נסיגה, מה טוב...

לקיסג'ר זה חייבים היינו לאמר :

בלמת את מסע צבאנו, השפלת אותנו בתכתיבך, הצלת את הארמיות של אויבנו, שמחר עלולות הן להפיל בנו חללים רבים ויעלו שוב להשמידנו, וכל זאת מתוך איום של בריה"מ, איום שספק אם היה רציני, ואתה או שטעית בהערכה, ואתה דורש מאתנו לשלם, או שמלכתחילה ידעת שזה משחק, וזו סחיטה, ומתוך שיקולים אמריקאיים-מדומים ומוטעים השתחפת בידועין במשחק הסובייטי. קרוב לוודאי שזו האמת, משמע שלא היתה כלל סכנת מלחמת עולם. וברגע בו ארה"ב הכריזה על כוננות, משמע — הודיעה מפורשות לבריה"מ, כמו בימי משבר קובה או משבר ברלין — שכל התערבות מאסיבית במזה"ת תגרוור התערבויות אמריקאיות, נסתיים המשחק הסחטני, וצריך היה להניח לצבאות מצרים וישראל להמשיך במלחמה כשהתוצאה ברורה מראש: נצחון ישראל, ואולי, אולי הפעם השתכנעות בריה"מ שכל השקעותיה כאן היו לשווא. ומכאן אפשרויות חדשות באיזור עצמו.

ואולם — קרוב לוודאי איננו ודאי. חייבים להניח גם אפשרות של רצינות האיום, ומדינאים אחראים בעולם חייבים להביא בחשבון גם התפתחות שכזאת (והטעות שבהערכה האופטימית של ישראל ערב מלחמת יוה"כ"ם, לא כל שכן שהיא אזהרה לעולם מפני יתרה-אופטימיות). גם היטלר נסחף לא תמיד מהכרה והחלטה ברורה. ישנה הידרדרות שאף מנהיגות איננה מצליחה לעצור בעדה. ומי יודע אם המפנה המסויים במדיניות ההגירה הסובייטית לגבי יהודים לא היה מלווה חישוב זה: מה איכפת אם נשחרר קצת את השטח, אם נניח להם למאה אלף "בוגדים ציונים" לצאת לישראל, הלא אנחנו נשיג אותם "שם" — אם בידי הערבים ואם בעצמנו. ומי יודע כמה שכבות איראציונאליות חברו יחד, שכבות של שנאה ליהודים מהעבר ומהיום, הם הגורמים צרות בבריה"מ ובארה"ב, שכבות קדומות וצעירות נצטברו ונתווספו לחישובים האימפריאליים הראציונאליים, לתמיכה מחרידה חסרת-תקדים זו בנשק חדיש ביותר שתמכה בריה"מ בארצות ערב המפגרות ביותר מבחינה סוציאלית, כמויות עצומות, כדי להשמיד את ישראל הקטנה יחסית גם היום, עד כדי נכונות לצאת למלחמה טוטאלית.

מכל מקום, נניח שבארה"ב התייחסו ומתייחסים ברצינות לאיום הסובייטי, ודי באמונה סובייקטיבית זו. גם אם אינה מבוססת. אובייקטיבית, כדי להטיל לחץ על ישראל שלא להרגיז יותר מדי את בריה"מ ולא לתת לה אמתלה לפלישה ממש לאיזור. ומכיוון שאינטרסים גלובאליים אינם מתירים לה לארה"ב להנניח לה לבריה"מ לתדור הנה, פירוש הדבר באמת מלחמת עולם, ומכיוון שארה"ב בהחלט אינה רוצה במלחמה זו, לא נותר אלא להטיח בפני ישראל המבודדת את האשמה הכבדה. האם מוכנים אתם, האם רשאים אתם לגרור את העולם כולו לטבח חודש? האין זו אחריות היסטורית כבדה ביותר? ומה עוד שמדובר בכוח גרעיני פוטנציאלי בידי ישראל...

זו השאלה הכבדה, שנשאלה בגלוי או בסתר, ואם לא נשאלה עדיין, היא אמורה להישאל באחד השלבים הבאים עלינו לרעה, כאשר כל נסיגה ישראלית וויתור ישראלי יגררו אחריהם בהכרח את המשך התביעות הערביות ושוב ושוב תהיה שלופה מעל לראשנו האשמה הזאת, לאחר שהצליחה הפעם להפחיענו. על כן חייבים אנו תשובה לשאלה חריפה זו, לעצמנו ולעולם כולו, בראש וראשונה לידידינו הכנים בעולם, וישנם כאלה.

ותשובתי החד-משמעית ובלתי הסגנית ובמלוא השיקול הקר, ועל דעת כל מה שכרוך במלחמה עולמית היום אני עונה: כן ושוב ובהחלט: כן. אנו רשאים, אם לא לאמר גם חייבים לגרור למלחמת-עולם, אם האלטרנאטיבה היא: קץ למדינת ישראל. על כן חייב להיות תחילה ברור, שאכן זה מה שצפוי לישראל החזקה עדיין, אם היא תקבל את עצותי של קסינג'ר, אם היא תקריב את מרבית ארץ-ישראל שבידינו ותסמוך על ערבויות שהמעצמות או או"ם או אף ארה"ב הידידותית יתנו לנו. תודה רבה, "אחינו" הנרי, בן פליטי גרמניה הנאצית. איננו רוצים עוד בערבויות, איננו רוצים להיות בני-חסות עוד, כל זאת ניסינו, גם איננו זקוקים לכך אם אתה ושכמותך לא תפריעו לנו. והנשק המבורך שאתם גותנים לנו, שהוא בלי ספק נשק ישועה, לעצמכם ולהצלת העולם החופשי אחם שולחים, ובדמנו וגבורת מיטב בנינו אנו משתמשים בנשק זה בהתאם לכך. צ'כיה של 1938 היתה מחסן נשק אדיר, ולא הועיל לה כשנמכרה. וארה"ב רחוקה יותר מישראל ממה שהיתה צרפת מצ'כיה. ולצרפת לא היה נסיון ווייטנאמי מר והצ'כים לא היו יהודים...

חייב להיות ברור לכל יהודי ולכל לא-יהודי ידיד ישראל, מהי מלחמה זאת בשבילנו: אין פה מלחמה על "שטחים", כי אם על קיומה או אי-קיומה של ישראל. וקיום זה מותנה באחיזתנו בארץ ישראל, ולא בקצחה, ולא בפיתתה. לרבים ברור מה צפוי למדינה זו שחקוצץ, שתחיה בחסות "ערבויות". לרבים ברור, ששום כוח לא ימנע עוד עליית שלטון עראפאת או חבש בשכם וראמללה. פחות תשומת-לב ניתנת לצפוי לנו לאחר נסיגה, מבחינה נפשית וציונית: יאוש מוחלט. חנק הפאתוס לעלייה ברוסיה. ירידה המונית. קיצוץ כל הכנסים של הציונות תחת כנפי בעל החסות.

אבל אין גם אשליות כלשהן לגבי "השלום" שייקנה במהיר זה — האויבים אף אינם משאירים פתח לאשליות. ראש עירית באר-שבע, מר אליהו נאוי, שהוא מהמתונים במפלגת השלטון, והוא מומחה לערבים ובקי בכל עולמם, אמר בימים אלה: היום שוכנעתי, שישנם רק שני סוגי ערבים: חלק מהם רוצה שהגבול המזרחי של מדינת

ישראל אלדד : האם רשאים אנו לגרום למלחמת עולם למניעת השמדת ישראל ?

ישראל יהיה חוף ים-התיכון, החלק האחר משלים עם ישראל שלאורך רחוב אלנבי בת"א ומגיע למוגרבי וחוף הים. דבר זה בערך הוכח לפני שנים אחדות ע"י וועדת מחקר אמריקאית בראשותו של פרופ' סייבין, דבר זה מוכח שוב היום ובאופן מדעי דוקומנטארי ממש על ידי החוקר פרופ' יהושפט הרכבי. באחרונה פורסמו הדיונים וההחלטות של מועצת פרופיסורים וסופרים באוניברסיטה המצרית הרפונטאטיביה אלאזהר, לפיהם אין זכות קיום לישראל בכלל, והדברים שנאמרו שם על העם היהודי הם העתק מה"פרוטוקולים של זקני ציון" ומהתורה הנאצית (אל נשכח : סאדאת עצמו היה ב-1944 חבר רשמי של מפלגה נאצית).

אנו רשאים לפקפק ביכולתם של הערבים כולם לבצע את זממם, אבל חלילה לנו לפקפק בכוונותיהם, גם אם יחתמו היום בעצת בריה"מ או ידידים אחרים על הסכמים (ועדיין אינם חותמים), סאדאת מכריז במפורש שאם ישראל תסוג לגבולות 1967, הוא אולי יכיר בגבולות, אך לא יכיר במדינת ישראל ולא יקשור איתה קשרים. ואין צריך לאמר מה בפי סוריה ומה בפי ארגוני החבלה, הדורשים את שחרור פלשתיין כולה. פירושו של דבר, שכל הדיבורים על רוח פשרנות והשלמה, אינם אלא אמצעי שטני שקוף לזכות במרבית הארץ בדרך לחץ מדיני לזכות בנסיגה ישראלית מרצון באין אפשרות פיסית לנצחון, על מנת לתפוש עמדות איסטרטגיות וטקטיות מכריעות. ורק מי שהוא חם בפוליטיקה יתייחס ברצינות כלשהי לערבויות כלשהן, שאדון קסינג'ר מוכן להעניק לנו, כשם שמוכנים היו קודמיו "הגאונים" להעניק לצי'כוסלובקיה המסכנה. בלשון גלויה למדי מכנים זאת. הערבים המסכימים לשבת אתנו בזניבה: שיטת השלבים.

יש כמובן הבדל בין צ'כוסלובקיה ובין ישראל, הצ'כים סבלו בכיבוש נאצי, היום הם סובלים בכיבוש סובייטי, אך הם קיימים ומצפים להזדמנות היסטורית חדשה. יהודי ישראל לא "יסבלו" בשלטון כיבוש, זה, הם לא יהיו קיימים כלל. הם יושמדו פיסית ללא רחם, והעולם המערבי יסתפק בהבעת חרדה ומחאה ורחמים, אבל לא יצא למלחמה בגלל זה. רבים אולי אף ינשמו לרווחה, אם מתוך שנאת קדומים ואם מתוך השתחררות ממטרד.

גם ההשוואה עם ווייטנאם איננה תופסת. אין אנחנו מבקשים כידוע מארה"ב עזרה בחיילים כפי שהוגשה לווייטנאם, וגם אם יקרה שם, מה שצפוי ככל הנראה, למרות פרס-גובל לשלום של הנרי, שהווייטקונג ישחלט על כל ווייטנאם, על אף כל זאת העם הווייטנאמי לא ייעלם; מדינת ווייטנאם תהיה אמנם קומוניסטית, וזה יהיה רע גם להם וגם לעולם, אולם העם הווייטנאמי לא יושמד ע"י כך, לא כן לישראל. כאן אין זו בעייה של משטר ולא שעבוד זמני; כאן זו שאלה של חיים או מוות במלוא המובן.

ולא לשם כך חזרנו לאחר אלפיים שנות גולה לארץ, ולא לשם כך עמלו ומתו חלוצים ראשונים, נלחמו ונפלו גיבורי מחתרות, לא על כך התפללו יהודים בכל הדורות ונלחמו צבאות ישראל בכל המלחמות כאן, ולא לשם כך משקיע העם היהודי פה את מיטב הונו ואונו, ממונו וגאונו.

מפעל שיבת-ציון, שהוא יחיד במינו בתולדות העולם, כשם שיחיד במינו הוא קיומו של העם היהודי הגדול, הוא מאורע היסטורי מדיני עמוק-המשמעות-ההיסטורית-לאנושות. כולה. אין זה מקרה שגדול שונאנו, גדול משמידנו, אדולף היטלר גיסח:

"היהודים מייצגים את אלהי הרוח, את המצפון, אנחנו הנאצים מייצגים את אלהי הטבע. על כן זו מלחמה לחיים ולמוות; עלינו להציל את העולם מידי היהודים, מייצגי אלהי

האומה

הרוח". כך אמר מלה במלה ולא היתה זאת תיאוריה בלבד, התיאוריה הולידה גם מעשה.

עד מהרה נתברר לעולם כולו, שלא הקרבת היהודים ולא הקרבת הצ'כים השתלמה, אך ששת המליונים שהושמדו אינם מתנחמים בכך, שהעולם שעמד על הדם היהודי, שילם גם הוא בדם רב, ובסופו של דבר השטן נוצח. אין זו נחמה לנו. בייחוד כשהשטן מופיע שוב ורק החליף את צבע המדים.

משוררנו חיים נחמן ביאליק שר אחרי פרעות קישיניב בשנת 1904 (וכמה נשחטו שם? עשרות אחדות):

"אם יש צדק יופיע מיד,

ואם אחרי מותי הצדק יופיע —

ימוגר כסאו לעד".

אלא שאין לצפות שכסא רשע זה ימוגר מעצמו. מצווה לסייע בכך ויש בנו כוחות לסייע בכך, בהתנגדותנו האקטיבית. היום ברור, שצ'כוסלובקיה חייבת היתה להתנגד להיטלר ב־1938, גם אם זה היה מביא למלחמת עולם מוקדמת בשנה אחת. זאת הייתה מצווה קדושה לצ'כיה וגם לעולם כולו. מצווה קדושה כפולה ומכופלת היא לעם היהודי להתנגד לתוקפנות ההשמדה הערבית-סובייטית, גם אם התנגדות זאת תגרור למלחמת עולם. הרשות המלאה לנו לומר לעולם המערבי, החופשי, השָׁבֵעַ:

חשבונכם קצר. אם על חשבון הדם שלנו יהיה לכם נפט וחשמל השנה ובשנה הבאה, הוא יחסר לכם בעוד שנתיים. ישנה חוקיות עמוקה. אלא שאין זה מנחם אותנו, אם תקפאו בקור ובחרפה לאחר שאנו לא נהיה קיימים, או אם אחרי כלותנו המערב המתנוון יאזור עוז וישתלט על נסיכויות הנפט או אם לאחר חדלוננו תפרוץ מלחמת כיבוש קומוניסטית עולמית בגלל סיבה אחרת: פרס, ברלין, מדגסקר או אלסקה. אנו מוכנים להקדים ולהתנגד. לא רק שאשוויץ לא תהיה עוד, כי אם גם לא מצדה. מצדה היא אמנם סמל גבורה עלאית, סמל של מוות בכבוד, אך אנו, יש לנו סמל היסטורי קדום טוב מזה. שמשון. אחרי מצדה באה גלות. אחרי שמשון באה מלכות. אין אנו רוצים שתבואו לכרוע ברך על יד תנורי אושוויץ, כאדון בראנד הגרמני הטוב, הבוגד בנו בגלל נפט למרות כאב הלב והמצפון בשעת מעשה, וגם לא שתבואו לתת כבוד לגיבורי מצדה חדשים. לא, לא עוד!

הפעם הדברים יהיו שונים. והם קונקרטים מאוד, לא סמליים בלבד. הפעם אם תרצו להכריח אותנו להיכנע למען "שלום העולם", להכתיב לנו מינכן, לא יקום ולא יהיה. יש בכוח ישראל, הרוצה בשלום למנוע שלום חד־צדדי, על חשבונה. מצרים, למשל, לא תוכל ליהנות מהפעלת סכר אסואן האדיר, עליה לדעת ועל כל האפוטרופסים שלה לדעת: לעם המצרי היושב בארצו ודואג למליונים הרעבים והחולים שלו, יכול להיות שלום ואף יוכל לקבל עזרה מישראל. אבל אם העם המצרי רוצה לעלות להשמידנו הרי צפוי לו מבול כזה, שמכות מצרים בידי משה יהיו כאין וכאפס לעומתו; סכר אסואן — יופרץ. עולם ערבי עצום-השטחים, שאיננו מוצא ב־13 מיליון הק"מ המרובעים שלו עשירי־הנפט, מקום בשביל מיליון ערבים פליטים, אלא על חשבוננו, עולם זה ראוי לכל מכה שיש בידינו להכותו. זהו צדק מוחלט. ול"צדיקי" אירופה כולם, הרוצים נפט במחיר דם יהודים ייאמר:

ישראל אלדד : האם רשאים אנו לגרום למלחמת עולם למניעת השמדת ישראל ?

גם בידי ישראל הכוח למנוע נפט זה מכם. ודאי שלא עלה עד היום בדעת מטכ"ל ישראל לפגוע בסכר אסואן, לפגוע במקורות הנפט. והעולם הרי ייאלץ באחד הימים לשים קץ לסחטנות נסיכיי-ערב וקאדאפאים למיניהם, ולמה לא יעשה זאת מיד ? למה עולם זה מבקש תחילה להחניק את ישראל ?

יש הסברים רבים ל'למתי' זה. אחד מהם ולא טפל הוא הצטברות השנאה ליהודים שהעזו להקים את ישראל. וזו שעת כושר... אם הברירה תהיה: קיום ישראל עצמאית וחזקה (ללא הסתמכות על "טובות" ו"חסד" המערב) או הצתת העולם — אל נא יעמידו בניסיון חמור זה !

דברים חמורים אלה נאמרים, כאמור, לא מתוך התרגשות רגע, לא למראה אלפיים וחמש מאות הקברים החדשים אשר כרינו פה, אנחנו ניצולי אושוויץ, לבנינו הגיבורים, לא למראה מעשה הווועה, שעושים סורים בשבוינו, כי אם מתוך מחשבה ושיקול: גדולת וצדקת וקדושת הדבר שאנו עושים פה בשיבת ציון של העם היהודי מול מה שזוממים לעשות לנו שונאים.

ומול עולם צבוע, מערבי, חופשי, שמרוב שובע ורצון להמשיך להתפנק ולהתנוון בשובעו, הוא מוכן שוב להקריב אותנו, אם כבר נודמן...

מול אלה עלינו להתחיל: דרכו של שמשון בקנה-מידה עולמי. מה שחייבת היתה לעשות צ'כיה ב-1938, מה שעשתה פולין ב-1939, על אחת כמה וכמה חייבת ורשאית לעשות מדינת ישראל, פרי חזונו, כורחו, גאונו ודמו של העם היהודי הגדול, וחשיבות יתירה יש לכך שהעולם ידע על נכונותו זו. אם לא תהיה ברירה אחרת לקיומו.

אם איום של בריה"מ או של מצרים במלחמה, יש בהם כדי להבהיל ולהעמיד את ראשי צרפת ואנגליה וגרמניה סוציאלידמוקרטיות על ברכיים: ישמש האיום במלחמת עולם נשק גם בידי העם היהודי.

בלעדנו, בלעדי העם היהודי על כל העושר התרבותי שהעניק לעולם בתחומים רבים, ועל כל מה שסבל מידי עולם מרושע זה במזרח ובמערב כאחת — בלעדי העם הזה וחרותו במולדתו אין העולם ראוי להיות שרוי בשלום. לא על חשבוננו יקנה העולם את שלומו הקצר.

בימי אושוויץ היינו חסרי-אונים, היום כוח בידינו להלחם, ואם פירוש מלחמתנו מלחמת-עולם, זכותנו לכך יותר מכל עם אחר בעולם, יותר מפולנים בשנת 1939. זכות זאת מושתתת על העבר, העתיד והצדק.

ייתכן שאם ידע העולם שכך יילחם העם היהודי, הוא ירתע מאימיו נגדנו, מכל מקום אין אנו חייבים לדאוג לשלום העולם יותר מאחרים. אין אנו תובעים מהעולם החופשי לסייע בידינו נגד מדינות ערב אך ורק למעננו, הוא חייב לסייע בזאת לעצמו, לחצלתו, על ידי נייטרליזציה לפחות של העולם הקומוניסטי השואף לשלטון עולמי, והמזה"ת הוא מפתח חשוב.

נגד הערבים כולם נוכל לעמוד, נגד רוסיה — לא. אך אם העולם המערבי יניח לה לרוסיה להשתלט על המזרח התיכון ויאפשר לערבים את השמדתנו, לא נירתע משום דבר, לא נירתע מלגרור את העולם כולו עמנו.

ישנו פוטנציאל יהודי וישראלי אדיר. אין זה הכרח שהוא ינוצל לפיצוץ העולם במלחמות ובמהפכות. הציונות וישראל באו לעולם, כדי לנצל פוטנציאל זה לבניין ציביליזציה מפוארת, לעצמנו ולעולם כולו.

אין בארבאריות ואין עוול גדול יותר מאשר להפריע לעם היהודי הדינאמי להקים ציביליזציה זו פה, בצומת הדרכים העולמיות, לטובתו ולטובת האיוור והעולם. הארץ שבידינו היום היא אחוז אחד מהקונטיננט הערבי הגדול. אם עולם מרושע וציני יתן יד לחיסול מפעל גדול ומופלא וצודק זה, כדי לספק את תאבונו המרושע של הקונטיננט הערבי העצום, ראוי הוא לעלות שוב בלהבות. ואולי תביא הפעם באמת "מלחמת גוג ומגוג" את הגאולה לעולם? ...

ואולי דוקא מכאן תצמח הישועה גם לעולם; אולי זה הטעם הגדול והעמוק של כל המתרחש פה. זאת עלינו להבין קודם כל בעצמנו ונהיה מוכנים וראויים לכך; שלום על ישראל הוא תנאי מוקדם לשלום העולם. על כל פנים: כל מי שמרבה להשתמש במושג השלום כמושג גבואי ויהדותי שרשי, חייב לדעת שזה ולא אחר הוא מושג השלום הנבואי האידיאלי.